

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 02/18/2014
Spisová značka: 22 Cdo 3055/2012
ECLI: ECLI:CZ:NS:2014:22.CDO.3055.2012.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Věcná břemena
Dotčené předpisy: § 151o odst. 3 obč. zák.
Kategorie rozhodnutí: C

22 Cdo 3055/2012

ROZSUDEK

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Králíka, Ph.D., a soudců JUDr. Jiřího Spáčila, CSc., a Mgr. Davida Havlíka ve věci žalobkyně **A - Trading, a. s.**, se sídlem v Praze 3, Písecká 9/1968, IČO: 48289540, zastoupené JUDr. Petrem Voříškem, advokátem se sídlem v Praze 7, Přístavní 321/14, proti žalovaným: **1) Ing. J. T., J. H., 2) J. T.**, tamtéž, oběma zastoupeným JUDr. Josefem Nováčkem, advokátem se sídlem v Jindřichově Hradci, Sládkova 351/II, o zřízení věcného břemene, vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 9 C 170/2009, o dovolání žalovaných proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. února 2012, č. j. 7 Co 61/2012-109, takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. února 2012, č. j. 7 Co 61/2012-109 a rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 24. srpna 2011, č. j. 9 C 170/2009-78, **se ruší** a věc **se vrací** Okresnímu soudu v Jindřichově Hradci k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Jindřichově Hradci (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 24. srpna 2011, č. j. 9 C 170/2009-78, zřídil výrokem I. ve prospěch žalobkyně a každého jejího dalšího právního nástupce věcné břemeno spočívající v průchodu přes část A pozemku parc. č. 3890/262, zastavěná plocha a nádvoří, v katastrálním území a obci J. H. (dále jen „předmětný pozemek“), a v průchodu a průjezdu přes část B předmětného pozemku, způsobem specifikovaným v geometrickém plánu, který je nedílnou součástí rozsudku soudu prvního stupně, a to do budovy, nacházející se na předmětném pozemku (dále jen „předmětný dům“). Ve výroku II. soud prvního stupně uložil žalobkyni povinnost žalovaným zaplatit za zřízení věcného břemene částku ve výši 46.326,-Kč. Ve výroku III. pak rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobkyně je vlastníkem domu, nacházejícím se na pozemku parc. č. 3890/262, v obci a katastrálním území J. H. Žalovaní mají ve společném jmění manželů pozemek parc. č. 3890/262, v obci a katastrálním území J. H. Soud dále zjistil, že předmětný dům ve vlastnictví žalobkyně je přístupný pouze přes část předmětného pozemku a že je stavbou povolenou.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že jsou dány předpoklady pro zřízení věcného břemene podle ustanovení § 151o odst. 3 občanského zákoníku. Konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně nemá zajištěn přístup k domu a přístup lze umožnit jen přes předmětný pozemek. Přístup tak, jak je vymezen v geometrickém plánu, který je nedílnou součástí rozsudku, nevytvořil podle názoru soudu prvního stupně hrubý nepoměr mezi věcným břemenem a výhodou oprávněného a žalované zatěžuje jen minimálně.

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „odvolací soud“) k odvolání žalovaných rozsudkem ze dne 3. února 2012, č. j. 7 Co 61/2012-109, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Odvolací soud se plně ztotožnil se skutkovými zjištěními i právním posouzením věci soudem prvního stupně. Podle jeho názoru jsou dány podmínky pro zřízení věcného břemene podle § 151o odst. 3 občanského zákoníku, protože vlastník stavby není současně vlastníkem přilehlého pozemku a přístup ke stavbě nelze zajistit jinak než zřízením věcného břemene práva cesty přes tento pozemek. Uvedl, že žalobkyně nabyla vlastnické právo zákonem stanoveným způsobem. Předmětný pozemek je pozemkem ke stavbě přilehlým, a to i přes to, že se na něm nachází předmětný dům ve vlastnictví žalobkyně.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalovaní dovolání, které považují za přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Uplatňují přitom dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.).

Dovolatelé zdůraznili, že předmětný dům ve vlastnictví žalobkyně je stavbou neoprávněnou, a žalobkyně proto předmětný pozemek užívá bez právního důvodu. Otázkou zásadního právního významu je podle nich posouzení, zda lze řídit věcné břemeno spočívající v právu nezbytné cesty podle § 151o odst. 3 občanského zákoníku ve prospěch vlastníka stavby, která je stavbou neoprávněnou. Odvolacímu soudu vytkli, že se nevypořádal s jejich námitkami ohledně této otázky, zejména nezjišťoval, zda má žalobkyně nějaký občanskoprávní důvod užívat pozemek, na kterém má umístěnu svou stavbu. V předchozích sporech, které byly mezi účastníky vedeny, soudy neshledaly žádný takový důvod. Podle jejich názoru odvolací soud přehlédl, že žalobkyně předmětný dům zakoupila dobrovolně, ačkoliv věděla, že k němu nemá zajištěn přístup. Postupem soudu bylo podle názoru dovolatelů zasaženo do jejich ústavně zaručeného práva vlastnit majetek nejen tím, že žalobkyně neoprávněně užívá jejich pozemek, ale i tím, že soudy v její prospěch zřídily přes pozemek dovolatelů věcné břemeno. Navrhli proto, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání vyjádřila tak, že dovolání považuje za zjevně bezdůvodné. Jak skutkové, tak i právní závěry nalézacích soudů považuje za správné. Navrhla, aby dovolací soud dovolání odmítl, případně zamítl.

Podle hlavy II. – ustanovení přechodných a závěrečných – dílu 1 – přechodných ustanovení – oddílu 1 – všeobecných ustanovení - § 3028 odst. 1, 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Protože k uplatnění práva na zřízení práva nezbytné cesty došlo před 1. lednem 2014 a před tímto datem také bylo o nároku žalobkyně pravomocně rozhodnuto, postupoval dovolací soud při posouzení tohoto nároku podle příslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“).

Podle článku II. – Přechodná ustanovení, bodu 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se použije zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle článku II. – Přejídná ustanovení, bodu 7. zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, účinného od 1. ledna 2013, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou § 243c odst. 3 zákona, který se užíje ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Protože napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno dne 3. února 2012, dovolací soud projednal dovolání a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále jen „o. s. ř.“).

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, a) jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, b) jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil, c) jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden (§ 242 odst. 1 o. s. ř.). Rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnými osobami, účastníky řízení zastoupenými advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), se nejprve zabýval posouzením přípustnosti dovolání

Přípustnost dovolání může být v dané věci posuzována výhradně v režimu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu je ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzujícím.

Dovolání může být přípustné proti rozsudku odvolacího soudu podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění přípustnost dovolání nezakládají), které zakládají zásadní právní význam napadeného rozhodnutí.

Závěr, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, přitom Nejvyšší soud přijal s vědomím faktu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 21. února 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, zrušil ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. až uplynutím 31. prosince 2012, a s přihlédnutím k tomu, že v době podání dovolání měla dovolatelka právo legitimně očekávat, že splnění podmínek formulovaných ustanovením § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. povede k věcnému přezkumu jím podaného dovolání (k tomu srovnej též nález Ústavního soudu ze dne 6. března 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11).

Protože dovolání opírající se o § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je přípustné jen pro řešení právních otázek, je v tomto případě dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu jen z dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. V dovolání proto nelze uplatnit dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a odst. 3 o. s. ř., a dovolací soud tak musí vycházet ze skutkových zjištění učiněných v nalézacím řízení, což znamená, že se nemůže zabývat jejich

správnosti. Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., tj. vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, by se dovolací soud mohl zabývat jen v případě přípustného dovolání.

Při posuzování přípustnosti dovolání pro řešení otázky zásadního právního významu se předpokládá, že dovolací soud bude reagovat na právní otázku, kterou dovolatel konkrétně vymezí (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, 2004, sešit č. 7, pořadovém č. 132, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2004, sp. zn. 29 Odo 775/2002, uveřejněné v časopise Právní rozhledy, 2005, č. 12, str. 457 a řada dalších, implicitně též nález Ústavního soudu ze dne 20. února 2003, sp. zn. IV. ÚS 414/01, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, C. H. Beck, svazek 29, 2003, pod pořadovým č. 23). Jestliže taková právní otázka není v dovolání určité a s dostatečnou srozumitelností vymezena, nelze žádat po dovolacím soudu, aby se jeho dovolací přezkum stal bezbřehou revizí věci, jež by se ocitla v rozporu s přezkumnými limity dovolacího řízení, danými zejména ustanovením § 242 o. s. ř. (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2008, sp. zn. 28 Cdo 3440/2008, uveřejněné na internetových stránkách Nejvyššího soudu

– www.nsoud.cz). Pokud dovolání neformuluje žádnou otázku zásadního právního významu, nevede ani polemiku s právními názory odvolacího soudu, ale zpochybňuje skutkové závěry odvolacího soudu, pak nemůže být přípustnost dovolání pro zásadní právní význam napadeného rozhodnutí založena (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. října 2006, sp. zn. 28 Cdo 2551/2006, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod pořadovým č. C 4666).

Dovolatelé spatřují zásadní právní význam rozsudku odvolacího soudu v posouzení otázky, zda může být zřízeno právo nezbytné cesty, jde-li o přístup ke stavbě neoprávněné.

Protože posouzení této otázky bylo pro rozhodnutí věci podstatné, dovolatelka závěry odvolacího soudu v daném směru napadá a rozhodnutí odvolacího soudu je v rozporu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu, má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní právní význam ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a dovolání je opodstatněné.

Podle § 151o odst. 3 obč. zák. není-li vlastník stavby současně vlastníkem přilehlého pozemku a přístup vlastníka ke stavbě nelze zajistit jinak, může soud na návrh vlastníka stavby zřídit věcné břemeno ve prospěch vlastníka stavby spočívající v právu cesty přes přilehlý pozemek.

Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 21. října 2009, sp. zn. 22 Cdo 4450/2007, uveřejněném v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck (dále jen „Soubor“), vyložil, že soud může podle § 151o odst. 3 obč. zák. zřídit právo cesty ke stavbě, i když stojí na cizím pozemku.

V usnesení ze dne 20. května 2009, sp. zn. 22 Cdo 4920/2007, uveřejněném v Souboru pod pořadovým č. C 7473, Nejvyšší soud vysvětlil, že soud zamítne návrh na zřízení práva cesty (vedle případu, kdy návrh uplatní vlastník nepovolené či neohlášené stavby, který si k ní nezajistil přístup), jde-li o přístup ke stavbě neoprávněné, dočasné či provizorní nebo jestliže by újma vzniklá zřízením práva nezbytné cesty vlastníkovu pozemku převyšovala újmu vzniklou vlastníkovu stavby odepřením takového práva; vždy je třeba zvažovat konkrétní okolnosti případu (k uvedeným závěrům se Nejvyšší soud následně přihlásil např. v usnesení ze dne 22. listopadu 2012, sp. zn. 22 Cdo 950/2011 nebo v usnesení ze dne 16. září 2013, sp. zn. 22 Cdo 1920/2012, uveřejněných na internetových stránkách www.nsoud.cz).

Přestože námitku o neoprávněnosti stavby žalobkyně uplatnili žalovaní již v řízení před soudem prvního stupně, i v odvolacím řízení, odvolací soud se s touto námitkou žádným způsobem nevypořádal a v odůvodnění svého rozhodnutí nevysvětlil, proč ji případně považuje za nedůvodnou. Z jeho rozhodnutí se nepodávají ani žádná skutková zjištění, z nichž by bylo možno usuzovat na zjištění okolností rozhodných pro posouzení této námitky.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. března 2010, sp. zn. 30 Cdo 677/2010 (www.nsoud.cz), zaujal právní názor, že závěr o skutkovém stavu věci (tzv. skutková právní věta) nemůže vycházet z rozporných skutkových zjištění, ale naopak jednotlivá skutková zjištění, která soud činí z logicky na sebe navazujících důkazů, musejí ve svém souhrnu vytvářet celkový skutkový obraz dané věci, tedy ústí v tzv. skutkovou právní větu, na kterou soud vyhledává příslušné normativní pravidlo chování (právní normu), resp. v rámci aplikačního procesu posuzuje, zda daný skutek je (vůbec) subsumovatelný pod tu kterou právní normu. Dále judikoval, že jestliže soudem učiněný závěr o skutkovém stavu věci je založen na rozpornosti skutkových zjištění, která jsou zásadně významná pro právní posouzení věci, projeví se tento nedostatek zpravidla nejen coby vada písemného vyhotovení odůvodnění rozsudku, jinak naplňující dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., ale též i při posuzování relevantnosti námitky ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b), založené na tvrzení, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. A to tím způsobem, že se poměruje soudem zjištěný skutkový stav s aplikovanou příslušnou právní normou anebo s právně kvalifikačním závěrem o absenci (hmotněprávních) podmínek pro aplikaci dané právní normy. Zaujal též právní názor, že nelze-li z odůvodnění rozsudku zjistit skutková zjištění (ať již pro jejich absenci, nebo neurčitost či nesrozumitelnost jejich vyložení v odůvodnění rozsudku, anebo pro rozpornost dílčích skutkových zjištění ve vztahu k závěru o skutkovém stavu věci) předvídaná v hypotéze právní normy, kterou soud v daném případě aplikoval, případně skutková zjištění, jež nakonec soud pod předmětnou právní normu neaplikoval, máje za to, že podmínky pro takovou aplikaci splněny nebyly, pak je třeba přijmout závěr, že na základě takto zjištěného skutkového stavu soud posoudil věc po právní stránce nesprávně.

Jinými slovy řečeno, rozhodnutí soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.] i tehdy, jestliže z odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku nelze (např. pro úplnou nebo částečnou absenci právně významných skutkových zjištění anebo pro vnitřní rozpor významných dílčích skutkových zjištění ve vztahu k závěru o skutkovém stavu) zjistit, na základě jakého skutkového stavu soud vlastně přistoupil k aplikaci příslušné právní normy (k tomu dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. května 2011, sp. zn. 30 Cdo 1295/2011, uveřejněný na www.nsoud.cz).

V dané věci v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu zcela absentují skutková zjištění, z nichž by bylo možno posoudit otázku oprávněnosti stavby žalobkyně na pozemku žalovaných, přičemž tato skutková zjištění neobsahuje ani rozsudek soudu prvního stupně. Dovolací soud tak nemá možnost posoudit uvedenou dovolací námitku žalovaných (a jakkoliv tedy předjímat její posouzení v dalším řízení) právě pro celkovou absenci rozhodných skutkových zjištění.

Z vyloženého je zřejmé, že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. žalovaní uplatnili právem.

Žalovaní dále v dovolání namítají, že nejsou splněny podmínky pro zřízení práva nezbytné cesty proto, že žalobkyně zakoupila předmětnou stavbu s vědomím, že se jedná o stavbu, u níž není zajištěn přístup na veřejnou komunikaci a tento stav není oprávněna řešit požadavkem na zřízení práva nezbytné cesty.

K této otázce se vyjádřil dovolací soud v rozsudku ze dne 23. května 2011, sp. zn. 22 Cdo 2977/2009 (www.nsoud.cz) závěrem, že okolnost, že žalobce sám zavinil to, že k jeho stavbě není řádný přístup, nemůže zcela vyloučit možnost zřízení práva nezbytné cesty (shodně též rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. května 2011, sp. zn. 22 Cdo 2957/2009 – www.nsoud.cz). Tento závěr podepřel úvahou, podle které ani to, že žalobce sám zavinil to, že k jeho stavbě není řádný přístup, nemůže zcela vyloučit možnost zřízení práva nezbytné cesty. Zákon totiž pro tento případ zřízení práva cesty přímo nevylučuje; je třeba vzít v úvahu, že ve veřejném zájmu je i zajištění řádného užívání staveb jejich vlastníky. Jde tu nejen o zájem na tom, aby vlastnické právo vlastníka stavby mohlo být vykonáváno, ale i o veřejný zájem na řádné údržbě stavby a na minimalizaci účinků neužívané a neudržované stavby na okolí. V takovém případě je však třeba vzít do úvahy, zda jde o zřízení dosud neexistujícího přístupu ke stavbě nebo jen o zlepšení stávajícího přístupu a také přihlídnout k okolnostem, za kterých stavba zůstala bez přístupu.

Závěr, zda jsou či nejsou v takovém případě splněny podmínky pro zřízení nezbytné cesty, musí odrážet individuální okolnosti jednotlivého případu. S uvedenou námitkou se však odvolací soud (ani soud prvního stupně) ve svém rozhodnutí žádným způsobem nelyžoval, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a k níž je dovolací soud povinen přihlídnout (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 243b odst. 2, 3 o. s. ř. zrušil a protože důvody, které vedly ke zrušení rozsudku odvolacího soudu, platí i pro rozsudek soudu prvního stupně, věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž je soud prvního stupně vázán vysloveným právním názorem dovolacího soudu ve smyslu § 243d odst. 1 věta první o. s. ř.

Z důvodu procesní ekonomie dalšího řízení (a vzhledem k formulaci výroků soudů obou stupňů) pak dovolací soud poukazuje dále na skutečnost, že v rozhodnutí o zřízení věcného břemene cesty (v geometrickém plánu, který je součástí rozhodnutí) je třeba stanovit, kudy cesta povede. Vede-li cesta přes část pozemku, pak za použití geometrického plánu, který je součástí výroku rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. července 2005, sp. zn. 22 Cdo 1897/2004 – Soubor, pořadové č. C 3679); je též třeba stanovit, jakým způsobem může být právo vykonáváno a jaký je jeho obsah (např. právo průchodu bez omezení a právo projíždět vozidlem, které může být limitováno jak časově, tak i pokud jde o druh vozidla). Z rozhodnutí musí jasně vyplývat, že se zřizuje věcné břemeno ve prospěch každého vlastníka v rozhodnutí přesně uvedené stavby (tedy nikoliv osobní věcné břemeno).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. února 2014

předseda senátu

K
r
á
l
í
k
,
P
h
.
D
.